
Písničkář Michal Horák lidi hlavně rád baví

Písničkář Michal Horák lidi hlavně rád baví

Ten příběh možná znáte: vaše teta odjíždí na dovolenou a vybere si zrovna vás, nejzodpovědnějšího člena rodiny, k hlídání svého domácího mazlíčka. Když je teta za pár dní zpět, vrátíte jí křečka v podobě chlupaté záložky do knihy... Dobře, přiznávám, větší absurditu byste hledali stěží. Tedy pokud neznáte text dosud nejposlouchanější písničky Michala Horáka: Hej teto!

Pohodový drobný muž by byl rád za pár let učitelem na prvním stupni základních škol. V současnosti ale tráví veškerý svůj volný čas komponováním písniček, koncertováním, pobytem v nahrávacím studiu či natáčením videoklipů. Svou kariéru písničkáře odstartoval ve třinácti letech. „Je to fajn aktivita, která mě zaměstnává téměř každý víkend, cestuju po celé republice. Navíc už nejde o prodělečnou činnost, což je super,“ přiznává Michal na úvod. Za svoji devízu považuje cit pro češtinu, ve které zpívá. Jeho první pokusy s angličtinou, v níž mu byli vzorem Beatles, ho totiž ještě dnes trochu straší.

Prý kdyby nebyl písničkářem, asi by se nudou kopal do zadku. Chcete-li vědět, jaký byl při naší schůzce můj první dojem, pak bych ho přirovnala k potenciálnímu setkání s Mirkem Dušínem z Rychlých šípů (kterého jsem ovšem nikdy nepotkala): Prostě Slušný chlapec! To jsem samozřejmě Michalovi neopomněla sdělit.

V jednom z textů řešíte

dilema: pravidelná docházka nebo pivo s kamarády. Nevěřím, že to tak máte i v reálu.

Rád bych, aby mé texty brali lidé s jistou nadsázkou. Tuze rád balancuji na hraně. Zřejmě máte na mysli Vysokoškolský song. Zrovna dnes jsem dělal zkoušku z výtvarky a paní vyučující se mi přiznala, že se jí děti ptaly, jestli chodím na její přednášky. Pochopitelně se snažím být kvalitním studentem, ovšem se všemi aktivitami okolo nemohu studiu dávat

„full time“ a veškerou svou energii. No, a že si rád zajdu s kamarády na pivo, to je teda taky pravda. Ale nejsem žádný alkoholický šílenec. A Mirek Dušín rozhodně nejsem!

Do svých klipů angažujete své spolužáky?

Ano. Právě do *Vysokoškolského songu* jsem obsadil všechny své spolužáky muže. Mám přesně jednoho. Baví mě klipy stavět na svých kamarádech. Myslím, že to má jednu přidanou hodnotu, kterou ocení zejména mé okolí.

Aktuálně světlo světa spatřil klip natočený ve spolupráci se Supraphonem *Je to tak*. Jde opět o příběh ze školního prostředí, ovšem tentokrát jsem já v roli učitele, či spíše školního psychologa. Samotný song by chtěl mít hlubší myšlenku, ovšem lehce odlehčenou, podanou skrze děti. Zabil jsem dvě mouchy jednou ranou, protože jsem ten song pojal zároveň jako ročníkovou práci do didaktiky. Natáčelo se na mém rodném Biskupském gymnáziu v Hradci Králové, kam jsem se z nostalgie vrátil po dvou letech od maturity. Kdyby nešlo o srdcovku, asi by mě to ani nebavilo.

V jednom z rozhovorů jste přiznal, že vašími prvními posluchači byly vaše sestry a jejich zavlečení, tedy lidé, které sestry do stanu přivlekly.

Přiznávám, když se ohlédnou zpět, moje raná tvorba nebyla úplně z nejlepších a první veřejná vystoupení, to byl pro mě doslova šok. Ale ségry byly spokojené, s nadšením mě podporovaly. Právě moje ségry jsou moji nejvěrnější fanoušci, a to i když už jsou odrostlejší, jedna má již svoji rodinu; musím se pochlubit, brzy budu dvojnásobný strýc. Podporu z rodiny a okruhu nejbližších jsem měl vždy a nepřestávám si toho vážit. A zavlečení? Z těch se stali mí velcí kamarádi různých věkových kategorií.

Vaše záliba v hudbě má kořeny v rodině?

Profesionálně se nikdo hudbě nevěnuje. Pokud nějaké hudební vlohly v naší rodině jsou, pak z mamčininy strany. Taťka se taky snažil, ale do vínku dostal jiná nadání. Jinak já i sestry, my všichni jsme chodili do ZUŠky na klavír, což si zažil leckdo. Já jediný jsem ale u hudby zůstal a rozvíjel svůj potenciál dál. Se svou partou dřív chodila ségra hrát i do hospody, já to ještě někdy teď rád dělám a v mládí tam hrával i táta se svými kámoši. Zvládal sice jen pár akordů, byl takový katapulták, kytaru v ruce nosil rád – to aby vypadal jako skutečný muzikant. Všichni zkrátka máme hudbu rádi a většinou se shodneme i ve výběru.

Na svém webu přiznáváte, že vaším číslem jedna byla Dáda Patrasová. Takže tu jste taky poslouchal s celou rodinou?

Ne, ne, ne, to jsem tam napsal, protože v okénku biografie zbývalo místo. Ovšem pravdou zůstává, že písničky Dády na magnetofonové kazetě byly mou tehdejší top hitparádou. Zhruba ve třech letech jsem byl do Dády zamilovaný. Ale kdo nebyl? Doma mi maminka odmalinka zpívala třeba písničky kapely Nerez. Já sám jsem si velice brzy našel cestu ke Karlu Krylovi, kterého mi objevil zase táta.

Obdivujete

Karla Kryla, byl jste předskokanem Tomáše Kluse na jeho koncertech. Neuvažujete o dráze zpěváka protestsongů?

Já politice jednak nerozumím, a pak nejsem svou povahou klasický buřič a povětšinou ani příliš konfliktní člověk. Obdivuji sice texty Karla Kryla, ale kdybych je zpíval já, lidé by mně nemuseli věřit. Jsem na ně moc mladý. Ale taky nejsem žádný banán!

Banán?

Jo, to říkáme se ségrou. Když je člověk „banán“, je zkratka „ohebný“ a nechá na sobě dříví štípat. Chci tím říci, že když dojde na lámání chleba, dokážu se ozvat. A já lidi prostě raději bavím. Tím neříkám, že se občas neubráním nějaké hlubší myšlenky. Zkratka pokaždé to nemusí být ptákovina. Myslím si, že negace ve společnosti je až až, proto se lidi na koncertech snažím spíš bavit tématy, která jsou pro ně společná. Myslím, že právě toho je teď potřeba nejvíc. Na druhou stranu vždy rád přijmu pozvání k hraní na podobné akci, jako byla teď demonstrační akce *Je to na nás* v Hradci Králové. Proč se nezapojit a svou účastí se nevyjádřit k současným problémům, proč odmítnout?

Vraťme se, prosím, k textu vaší asi nejúspěšnější písničky *Hej teto!* Myslíte, že by se tento příběh opravdu mohl stát?

Údajně fakt nějaký křeček do své tlamičky magnet pozřel. A tak jsem si představoval, co by se stalo, kdyby ten magnet nakonec opravdu spolkl. Kdyby byl ten magnet dost silný, asi by se děly věci! Co tuhle písničku zpívám, slychávám, že křečci jsou schopni sežrat fakt cokoli. Ostatně nemívají dlouhé životy, že? Mnohé odposlechnuté příběhy jsou dost bizarní. Je to právě absurdita, která pomohla písničce stát se populární. Co tomu všemu říkají ochránci zvířat, se ke mně zatím nedostalo.

Chystáte pokračování příběhu?

Vy si děláte srandu, ale já už napsal další podobně morbidní písničku. Právě z výše uvedeného důvodu s ní ale nechci příliš ven. Zkratka dostal se ke mně příběh psa, kterého hlídala kamarádka kamarádky. Bohužel pes stářím odešel, než se majitelka od moře vrátila. Takže jediným úkolem bylo přenést jeho mrtvolku v kufru do bytu majitelky, aby se s pejskem mohla po návratu patřičně rozloučit. Ale dost se to zkomplikovalo. Třeba čas na písničku ještě přijde... Nechci se zapsat jako písničkář absurdních tragických zvířecích příběhů. Mám štěstí v tom, že jsou kolem mě lidé, kteří mi obratem u každého nového songu sdělí, co si o mé tvorbě myslí.

Kdy se vám nejlépe tvoří?

Většinou to přichází, když to nejmeně čekám a potřebuji. Třeba když se mám učit na zkoušku. Jako včera, dvě hodiny jsem tvořil.

Jedna písnička vám zabere jen dvě hodiny?

To je výjimka, většinou to trvá déle. Ale když ze mě něco tak rychle vypadne, je šance, že to bude hit. Ideální je, když vás text a hudba napadnou zároveň. Údajně to takhle měl i Karel Kryl, což mě velice těší. Do telefonu si pak bleskově „nabroukám“ melodii a nastíním frázování. Když je krize, k nahrávkám, kterých mám plný telefon, se vracím.

Před nedávnem vás oslovilo vydavatelství Supraphon. O tom si řada tvůrců může nechat jen zdát.

Ano, je to pro mě velká čest, moc si toho vážím. Na podzim bych u něj měl vydat nové album. Nakupilo se mi totiž dost písniček a pozitivní ohlasy na mou tvorbu trvají. Do té doby bych rád stihl vydat ještě jeden singl.

Kde vidíte svou budoucnost?

Ideální vize je prokládat učitelství s hudební činností. Možná si zkusím být „normálním“ učitelem na prvním stupni. Možná své vzdělání a nadání propojím v rámci organizování pedagogických workshopů. Zatím nevím. Oba moji rodiče byli učitelé, tatínek navíc řediteloval. Víím, že na učitelství nemá nadání každý. Ani sám sebe teď nedokážu odhadnout, jestli jsem byl pro učitelství zrozen. To se teprve ukáže. Ale musím říci, že kantořinu obdivuji.

Michal Horák – narodil se v Hradci Králové, své zázemí má v Praze a ve Vysoké nad Labem. Je studentem 3. ročníku Pedagogické fakulty UK, konkrétně učitelství pro 1. stupeň s oborovým zaměřením na hudební výchovu. Aktuálně žije vidinou prázdnin, tedy drobnými výlety, natáče-ním, účastí na festivalech a výkonem funkce táborového vedoucího. Sám o sobě říká, že je líný, ale to by stěží všechno stíhal. Za jeden z úspěchů považuje skutečnost, že si ho Karel Šíp pozval do pořadu Všechnopárty.